ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 23, КИЇВ, ГРУДЕНЬ 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI



НАШІ ДЕПУТАТИ — ОБРАНЦІ МІЛЬЙОНІВ.



Мал. С. Самуна

ЇХНІ ДЕПУТАТИ — ТЕЖ ОБРАНЦІ МІЛЬЙОНІВ.

Ілюстрації В. Гливенка



Заморські враження

(РОЗПОВІДЬ РАДЯНСЬКИХ МОРЯКІВ ДАЛЕКОГО ПЛАВАННЯ)

«КАМЕРТОН»

В Порт-Саїді ми бачили багато сучасної техніки: підіймальні крани, транспортери, перевантажувачі, але вся ця механізація стоїть мертвою, нерухомою. Поруч з механізмами, по вузьких і крутих східцях, один за одним, сотні арабів носять на голих плечах важкі корзини з вугіллям. Вони бункерують корабель. Живий конвейєр з корзинами вугілля безперервно рухається на корабель і з корабля. Араби-вугільники не ходять, а бігають, наспівуючи монотонну пісню. В кільці цього конвейєра видно англійця, який не носить корзин з вугіллям, а тільки заспіває пісню «Заспівувач» є ніби регулятором цього конвейєра. Як швидко співатиме англієць, так швидко, у темп пісні бігатимуть араби. У руці у «заспівувача» нагай. Це для тих, хто не встигає за темпом пісні.

— Камертон! — пояснив нам другий англієць, показуючи на той нагай, — не всі ж з них мають добрий слух.

Коли ми запитали англійця, чому цю важку працю виконують люди, а не машини, англієць відповів:

— По-перше, праця арабів обходиться дешевше, а по-друге, — якщо машини працюватимуть, то що тоді робитимуть араби? — І він сам собі відповів:

— Тоді араб буде думати, а хіба араб може щось хороше придумати? Так ось, щоб не було часу думати арабам, хай вони краще носять вугілля і співають довгу, як єгипетська історія, пісню, — так одверто і холодно говорив англієць, який сам ніколи і нічого хорошого не придумав.

В. КНУТОВ,
матрос пароплава «Друга п'ятирічка».

ЇХ ЦИВІЛІЗУВАЛИ

У великих містах Індії, Китаю можна бачити сотні людей запряжених в коляски, в яких сидять леді і джентльмени. Цих людей, що мчать вулицями, називають рикшами. Я спостерігав у Шанхаї, як позначається американська техніка на рикшах — з'явились моторизовані рикші. До звичайного велосипеда приладнано коляску. Той же рикша так само перебирає ногами й везе того ж «пасажира» за ту ж плату. Особливо люблять у Шанхаї користуватися рикшами офіцери американської армії і флоту. На вулиці часто можна бачити цілу кавалькаду колясок, в яких розсілися американці. Одного разу до мене підійшов рикша і запропонував свої послуги. Я подякував, заплатив долар і відмовився сісти в коляску.

— Ви, мабуть, не американець? — запитав рикша. Я відповів, що ні. Він розповів мені про перспективи механізації рикш в Шанхаї за американським планом, які мають пересісти на американські велосипеди, і наприкінці додав:

— О, якби ми, рикші, змогли перевезти в своїх колясках всіх американців в Америку! Ми відмовилися б від їх велосипедів і навіть від плати!

Л. ЧАЙКА,
капітан теплоплава «Коміліс».

СЛУГИ ОДНОГО ПАНА

Наш пароплав підходив до гирла Гангу. Тут, у самому кутку Бенгальської затоки, ми зупинилися й ждали лоцмана, що мав провести нас вгору по Гангу до Калькутти. Незабаром до борта радянського судна підійшов лоцманський катер. З нього до нашого трапу наблизився літній, товстелезний англієць-лоцман.

На трап лоцману допомагали підніматися четверо помічників. Коли він вибрався на судно, троє допомогли піднятися на трап четвертому, потім двоє підсадили до трапу третього, за цим — один допоміг вилізти передостанньому, а той, що був останній, без допомоги, сам легко вискочив на трап і піднявся на палубу.

Пізніше ми вияснили, що лоцман має слугу. Його слуга, в свою чергу, має свого слугу. Другий слуга — теж слугу має. І третій не відстав — прислужника держить. Лише останній слуги не має і легко без нього обходиться. В такому нагромадженні слуг не відразу й розберешся — де пан, а де слуга. Такі «надбудови» спорудив англійський панок у колоніальній Індії.



П. МЕЛЬНИЧУК,
четвертий механік пароплава «Сухона».

ЖИВА РЕКЛАМА



Вдень і вночі працює двигун американської реклами: світлової, димової, декоративної, сюрпризної, плакатної і, нарешті, живої. Рекламується все: від крихітних гудзиків до автомашин.

«Кока-колла»! — кричить реклама, пропонуючи безалкогольний напій, від якого, якщо вірити рекламі, можна бути вічно молодим, красивим, здоровим і навіть можна розбагатіти. На кожному кроці кіоски з «кока-колла».

Один демобілізований американець, нині безробітний, розповів мені про долю свого товариша Вільяма із Чікаго. Вільям надзвичайно високий на зріст, мускулястий. На нього звернули увагу агенти фірми «Пепсі-колла» і запропонували виконувати функції живої реклами. Щодня заливають вони Вільяма жиром, запихають м'ясом. А Вільям їздить по містах США і вимовляє всього чотири слова: «Я п'ю пепсі-колла». Де найбільше народу, Вільям розкриває свій чемодан, дістає пляшку цього напою і п'є. Часто він вигукує: «Я давно помер би, коли б не цей напій». Він розповідає про свої ніколи не бувалі в нього хвороби, які нібито знищила «пепсі-колла».

Веселе заняття! Та перша-ліпша реклама швидко набридає, блякне і її підмінюють інші, більш яскраві.

М. МЕДВЕДЄВ,
механік пароплава «Максим Горький».

Оповідання записав
І. ГАЙДАЄНКО.

Остап ВИШНЯ

Штурм фортеці

Франція — це тепер теж, ніби, республіка.

Єсть у неї президент, єсть — кабінет міністрів, і військо єсть.

Народ французький теж єсть, але він окремо...

Військо французьке єсть поки що у французького кабінета міністрів, а не в народа...

Французьким військом командує генерал де-Голль, который у відставці.

Це — новий, сказать би, спосіб командування, коли військом командує генерал, який перебуває у відставці, живе в своїм маєтку Марлі ле Руа, біля Парижа, і тільки те й робить, що прогулюється в автомобілі з дружиною й дітками...

З Марлі ле Руа—до Парижа, а потім з Парижа—до Марлі ле Руа... Сюди й туди... Туди й сюди...

А за міністра закордонних справ у Франції пан Бідо... Але це не де-Голль, а Бідо...

Да...

Коли сюди додати ще Трумена, Маршалла та особистого Маршаллового радника Даллеса, — то це й буде офіційна урядова французька республіка.

Одне слово — «свобода, рівність і братерство».

І, само собою розуміється, — абсолютний суверенітет...

Да...

Сильна дуже офіційна урядова Французька республіка та її деголеньке військо....

Воно, те військо, недавно такий подвиг двигонуло, що, їй-бо, аж страшно.

Верден проти такого подвигу, ну, це ніби невеличкі навкулачки.

Який подвиг?

А такий...

Повоювало французьке військо сильно неприступну фортецю Борегар.

Неприступна фортеця Борегар лежить далеко від Парижа, точно не знаємо скільки до неї від Парижа буде льє, а приблизно... ну, так, як до соломи...

У фортеці Борегар «засів» дуже войовничий народ: радянські репатріанти, чоловіка з півсотні. З жінками й дітьми.

Серед тих репатріантів було троє страшних немовлят, що загрожували не тільки суверенітетові Французької республіки, ба самому її існуванню.

Французьке військо не злякалось...

Дві тисячі французького війська, з танками, гарматами, кулеметами, двинуло на Борегар...

Позаду на тачці везли позичені в Маршалла півтори атомні бомби...

Двинуло і вдарило.

Вдарило й повоювало...

Страшні немовлята й «кува-кува-кува» не встигли кувакнути, як їх було схоплено, сповивано і під конвоєм двохтисячного французького війська з танками і т. ін. приставлено до Бастилії...

Із трофеїв захоплено три соски.

Коли баталія закінчилася, одставний генерал де-Голль звернувся до французького війська з палкою промовою...

Показуючи на три соски, де Голль патетично промовив:

— Солдати! Єгипетські піраміди дивляться на вас!

А до чого ж тут міністр закордонних справ Бідо?

Ні до чого!

Він якраз на конференції міністрів закордонних справ у Лондоні, розшаркується перед Маршаллом та все приказує, та все приказує:

— О, мон шер месьє! О, мон шер! О! О! О! О!..

Улесливо посміхається й кланяється...

ГОРЕ ДИТИНИ

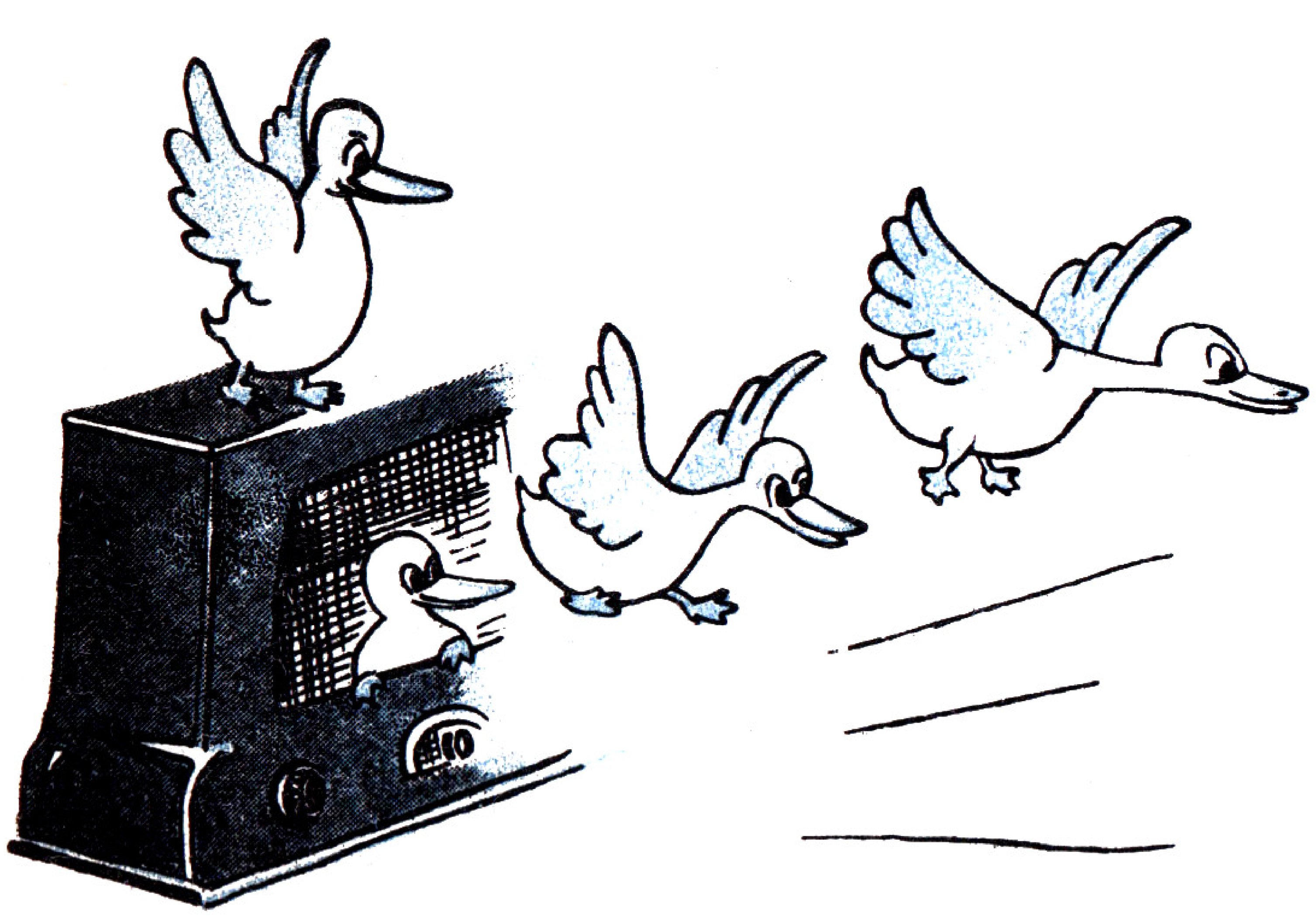
Мал. Л. Каплана



— Та-а-тку... На-а-ташка каже, що її татко сьогодні твій рекорд по-о-би-ив...

НОВИНИ ЗАМОРСЬКОЇ ТЕХНІКИ

Мал. Є. Шуба



Найновіший інкубатор марки «Бі-бі-сі».

Каланча

Він любив пожежне діло
Й думку мав одну, без змін:
Все напевно б погоріло,
Щоб не Гичка, щоб не він!

Хто чіпляв кругом таблички:
«Перевірте димохід!»?
Він чіпляв їх, Федір Гичка,
І до стін, і до воріт.

Хто наверх збігав хоробро
По драбині вище всіх?
Він, звичайно!
Все це добре,
Але був за ним і гріх.

І вірніш не гріх, а звичка.
Бо давно вже не секрет,
Що шановний Федір Гичка —
Не любив читать газет.

Часто друзі з охорони
Пристають було і край:
— На ось нашу, на районну.
Ознайомся, почитай!

Федір каже без усмішки:
— Нащо буду я читать.
Як щодня наочно, з вишки
Весь район мені видать:
Кожен трактор, кожну бричку,
Навіть Павлівку село!..

...І случилось так, що Гичку
Саме це і підвело!

Цього разу на вершечку,
В мідній касці, уночі —
Федір Гичка над містечком
Височів на каланчі.

З хмар навислих била мжичка,
В вікнах блимали вогні..

Раптом бачить Федір Гичка —
За містечком, в далині,
За горою — що за диво? —
Встало сяйво аж до хмар.
— То в колгоспі «Вільна нива»!
Так і є! Страшний пожар!..

Федір Гичка б'є тривогу,
Калатає в рейку-дзвін!..
У колгосп «на допомогу» —
Мчав з командою і він.

Вже зостався й ліс позаду...
І машина поверта
В «Вільну ниву» і... з-за саду —
До контори підліта.

А в конторі повно люду!
Біля клубу і в дворі,
Де не глянь, горять повсюду—
Електричні ліхтарі!

— Ну і влипли! Ну й халепа!
Повертай скоріш назад!..
Вище хмар сіяло небо!
Вийшли люди з світлих хат.

— Що ви, хлопці, за бочонка
Привезли нам уночі?
— Це була в нас «пробна гонка»
Від самої каланчі!..

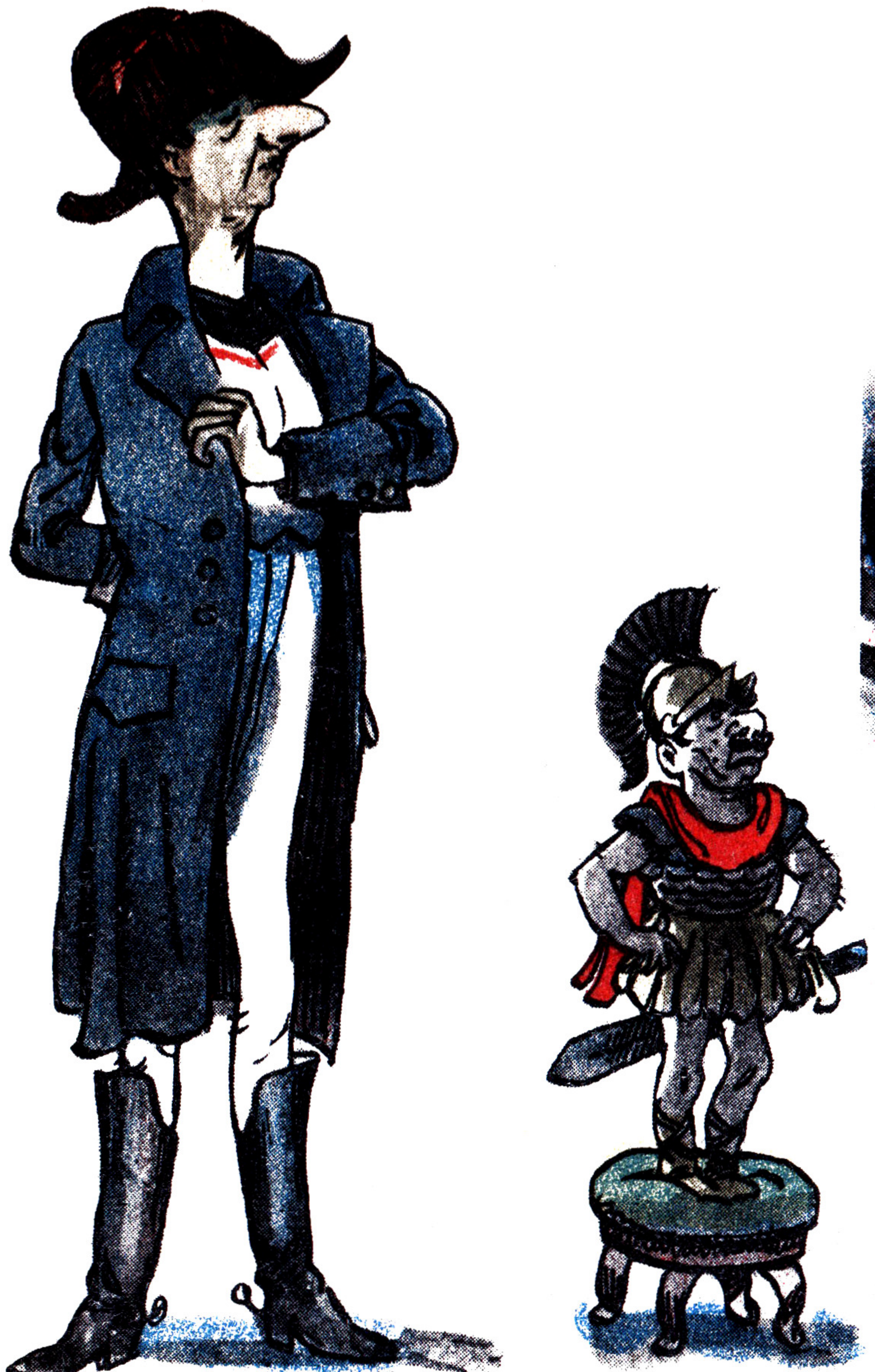
Федір кліпає очима.
Федір Гичка — сам не свій!
Шепчуть хлопці за плечима:
— Що ж ти вкоїв, черговий?!

...Нас цей факт поодинокий
Вчить, шановні читачі:
— Не дивись на світ широкий
Зі своєї каланчі!

Степан ОЛІЙНИК.

В ЖОВТОМУ ДОМІ „USA“

Мал. В. Гливенка



Манія величності.

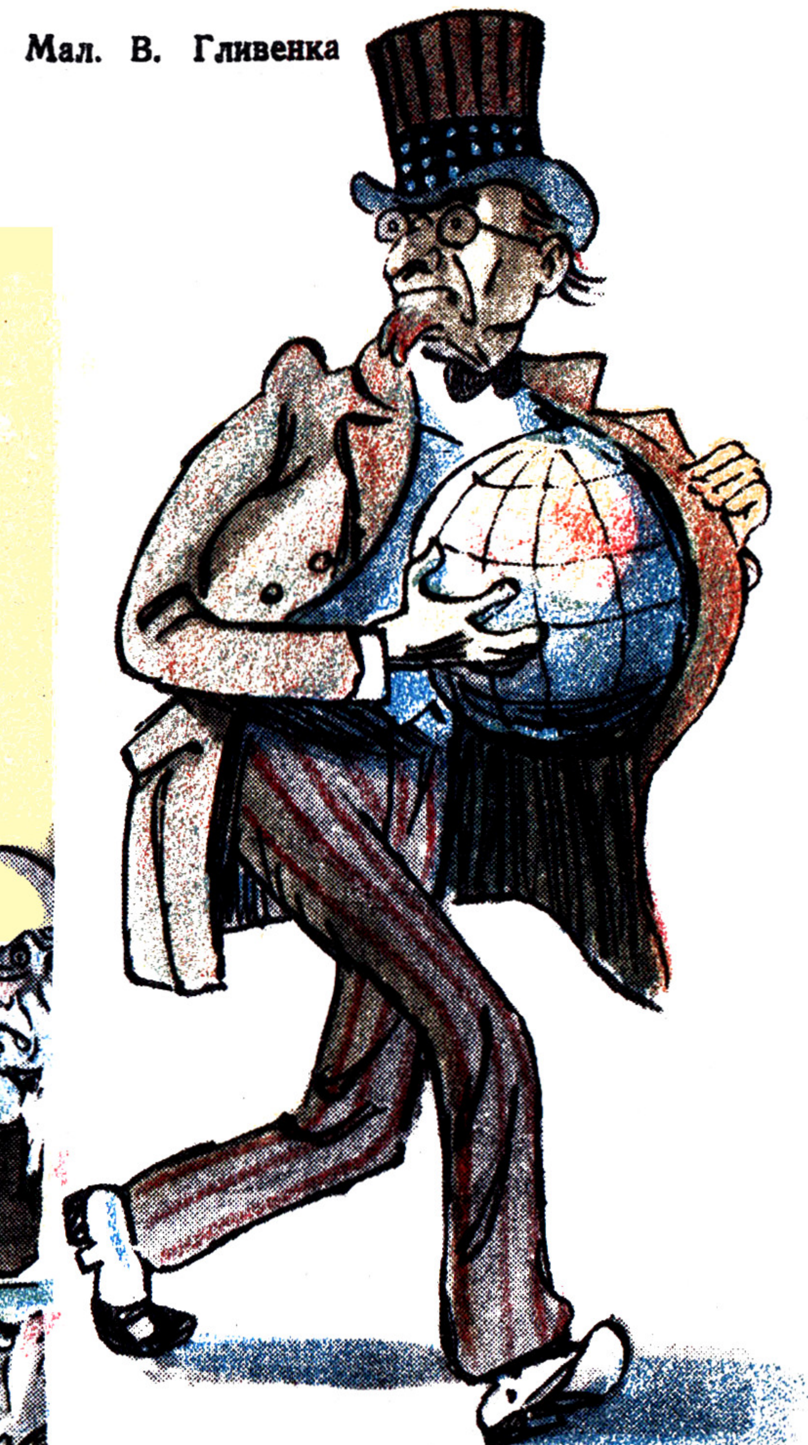
В палаті — де-Голль («Наполеон»).
Цалдаріс («Олександр Македонський»).



Буйне божевілля.



Галюцинація.



Клептоманія
В палаті — сам дядя Сам.

З одного боку й з другого боку...

Завідувач Київського обласного відділу народної освіти тов. Довгошея не згоден з К. Д. Ушинським.

Ушинський вважає, що: «У вихованні все повинно грунтуватися на особі вихователя, бо виховавча сила виливається лише з живого джерела людської особи».

А Довгошея вважає... Та не поспішатимемо з висновками. Спочатку дамо слово вчителям Миронівської середньої школи, Київської області:

«Директор нашої школи Бондаренко П. О. —з обуренням говорять педагоги, — б'є свою дружину, вчительку тієї ж школи, до полусмерті... не дозволяє їй спати в кімнаті, часто його дружина вимушена йти ночувати до своїх подруг - учительок... Дочка приходить на уроки заплакана, з головним болем. Учні є свідками цих сцен... Авторитетом серед учнів Бондаренко не користується, про школу та вчителів не дбає».

Здається, все ясно, і висновок може бути лише один: Бондаренкові в школі не місце.

З цим висновком погоджується й тов. Авраменко, секретар Миронівського райкому КП(б)У, якому було надіслано лист вчителів. Тов. Авраменко відповідає:

«Всі факти ствердились. Директора школи т. Бондаренка треба звільнити. Перед обласним відділом народної освіти порушено питання про необхідність підібрати кандидатуру на посаду директора...».

Отут і починаються розходження з Ушинським.

— З одного боку, — каже Довгошея, — Бондаренко дискредитує звання вчителя.

Але з другого боку, — пише він,—«внаслідок перевірки встановлено, що тов. Бондаренко цілком забезпечує керівництво школою, а також є хорошим викладачем».

«Підтверджуються факти про наявність у сім'ї тов. Бондаренка сімейних чвар, що виявляються в грубому поводженні його з своєю дружиною. **Це негативно відбивається на вихованні молодого покоління, будучи поганим прикладом для учнів».**

Це з одного боку. А з другого боку «ОблВНО, — відписує Довгошея, — тов. Бондаренка попереджено (!?!) у його нетактичній поведінці по відношенню до своєї дружини. Тов. Бондаренко дав обіцянку в дальнішому не припускати подібних явищ».

Як же помирити тов. Довгошею з К. Д. Ушинським, коли:

З одного боку, тов. Довгошея проти К. Д. Ушинського?

З другого боку, К. Д. Ушинський проти тов. Довгошеї?

А з усіх боків тов. Довгошея проти здорового глузду?

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

ЗАЧАРОВАНА ТРАСА

ТЕПЛЕ МІСТО

Львів — місто тепле. Високі будинки стоять так щільно один до одного, що зогрівають себе своїми стінами. А коли не всі школи забезпечені паливом, коли вчителі, пенсіонери та сім'ї загиблих воїнів живуть у холодних квартирах, коли в готель треба приходити з своїми дровами, то це тому, що навіть у теплому місті є деякі відповідальні товариші, у жилах яких тече холодна кров. А в цей час...

ВУГІЛЛЯ ЗАГОРЯЄ НА СОНЕЧКУ

Щойно земля обернеться навколо своєї осі, Рава-руська шахта Львівмісцьвугілля видає десятки тонн свіжого вугілля. Кілька оборотів — тисяча тонн. Тисяча накладається на тисячу, і на 1 грудня вже зібралося його 30 тисяч тонн. Але близьке вугілля, а його, як кажуть, не вкусиш!

Споживач повинен одержувати вугілля на шахті. Шахта за 14 кілометрів од станції Рава-руська. Розбитим суглинковим шляхом можна проїхати лише за сухої погоди. Щоб вивезти добовий видобуток вугілля на станцію, потрібно або 80 тритонних автомашин, або мінімум 500 підвід на день. А трест свого транспорту не має. От і лежить буре вугілля й загоряє на сонечку.

ЗАГОРЯННЯ ТРИВАЄ

Вихід один, прокласти 9-кілометрову вузькоколійку від шахти до ст. Кам'янка-Волоцька.

Це «гігантське» будівництво почалося в 1945 році. Цілий рік провадили розшуки. Складали й затверджували проекти. Годували різних діячів. З'явилося сузір'я аматорів погріти руки коло бурого вугілля.

Обсяг робіт був визначений у 46 тисяч кубометрів. За 1946 рік вибрали 6 тисяч кубометрів — по 16 кубометрів на день! За таких темпів цю колію довелося б будувати вісім років! До вересня 1947 року «освоїли» 23 тисячі кубометрів. За одним заходом начальник шахтоуправління Нікітін (тонкий) «освоїв» 30 тисяч карбованців державних грошей і зник на державній автомашині. Його наступник — Нікітін другий (товстий) теж щось сотворив і вийшов у тираж. Колишнього керівника тресту Бурмистрова було знято за бездіяльність. Головний інженер тресту Гончаренко зник під час ревізії.

Аж тоді вирішили, нарешті, перевірити, а що вони, власне, будували. Виявилося, що нічого!

Почали роботу спочатку! А вугілля продовжує загоряти навіть узимку. Чи ж жарт — два роки чекати попутного транспорту!

ВСЕ ЩЕ ЗАГОРЯЄ

Дев'ятикілометрова, ні, солідніше буде 900.000 сантиметрова (більше нулів — більше солідності!), вузькоколійка викликала таке жваве листування, що всіма листами, відношеннями, рапортами, телеграмами та скаргами можна було б вимостити шлях од шахти до станції. Лише за 1947 рік Львівські обком КП(б)У та облвиконком ухвалили одинадцять постанов про вивезення вугілля. В місті було мобілізовано 37 машин, а на шахту прийшла лише одна та й та боса — без скатів. Вирішили залучити на допомогу місцеве населення Рава-руського та Мегерівського районів, територією яких проходить ця зачарована траса. Кожному селу визначили спеціальну ділянку. Визначили строки. Але час іде, а робота не посувається. Строки автоматично переносяться...

А вугілля чекало-чекало, загоряло-загоряло й...

ЗАГОРІЛОСЯ

У цьому вугіллі великий процент сірки. Воно має властивість самозагоратись. Величезний штабель, 9 метрів заввишки, охоплений вогнем. Розкидати, перелопатити таку масу вугілля виявилося неможливим. А внаслідок — у штабелі вже згоріло коло десяти тисяч тонн вугілля!

Згоріло не лише вугілля. Згоріли величезні кошти, вкладені в його видобуток. Згорів труд шахтарів, що сумлінно день-у-день перевиконують норми. Згоріла віра у здібність декого з львівських керівників берегти соціалістичну власність.

Вугілля продовжує горіти...

Ми звернулися до групи вчених математиків з проханням розв'язати таку арифметичну задачу:

«Скільки років будуватиметься вузькоколійка 9 кілометрів завдовжки, коли відомо, що за перші 3 роки не прокладено жодного сантиметра колії?»

Вчені відповіли, що розв'язати цю задачу математика безсила, і є лише одна людина, яка може відповісти на поставлене питання — це міністр місцевої паливної промисловості УРСР тов. Шаповалов.

П. РУБІН.

Спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

КАТРУСЕНЯ

Є в маленької Катрусі:
Татко, мама, дві бабусі.
Та ні брата, ні сестри,
Ну, а тьоть аж цілих три!..

Всі Катрусю дуже люблять,
Виціловують, голублять, —
Що захочеться Катрусі,
Зроблять тьоті та бабусі.

А Катруся губки дує
Та все більше вередує:
— Чом це в кукли й досі в роті
Язика немає, тьоті?

— Бабо перша, бабо друга,
Де мій слоник? Де папуга?
Тупа ніжками та злиться:
— Де мій бантик? Де лисиця?

Всі під ліжками зникають
Та цяцьки її шукають,
Втихомириться на мить,
Потім знов як закричить:

— Зашнуруйте черевички!
— Пошукайте рукавички!
— Надягніть мені калоші!
— Ох, які ж ви нехороші!..

Так Катрусенька оця
Вередує без кінця.
На бабусь, на тьоть кричить,—
Замовка ж тоді як спить.

А бабусі, тьоті, мати
Вже не можуть навіть спати.
Так ухоркує щодня
Їх оце Катрусеня.

А як стане підростати?
Прийдеться подвоїть штати
Тьоть, звичайно, і бабусь, —
Ми вже знаєм цих Катрусь...

Строго кажучи, між нами,
Винні тати тут і мами,
Тьоті, звісно, і бабусі,
Що такі ростуть Катрусі.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

„Розумово неписьменний"

Цю судову справу вів слідчий Київського МВД О. В. Анохін. У нього прекрасний каліграфічний почерк, якому б позаздрив гоголівський Акакій Акакійович.

А ще прекрасніший у слідчого О. В. Анохіна стиль.

Свідчення гр. Абрикосової, яка вкрала в колгоспі корову, слідчий записав так:

«Корову дала мені моя рідна мати, яку в зв'язку з хворістю довелося прирізати».

Розправившись з матір'ю, Анохін пише далі:

«Залізничні квитки я розірвала разом з сусідкою».

«У квартирі гр. Абрикосової ніяких вкрадених речей, крім хазяїв, не було виявлено».

«Син гр. Абрикосової, злякавшись, утік з квартири в бур'ян, якому вісім років».

Свідка в цій же справі слідчий характеризує так:

«Розумово неписьменний, фізично непрацездатний. Оженився на жінці. Працював добродушно».

Тут же в справі фігурує кінь, якого «пастух не відправив на пасовисько, кінь пішов самовільно блукати і, не повідомивши бригадира, впав з кручі».

— Що за метке перо! — вигукнув би М. В. Гоголь, прочитавши творчість О. В. Анохіна. — Боже ти мій, господи! Як пише цей чоловік!

□ □ □

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНУ ПОСМІШКУ

Голова правління Кролевецької (на Сумщині) артілі Кальченко і фотограф Бобровицький вирушили у похід по школах району. «Зробіть приємну посмішку! Спокійно! — припрошали учнів Кальченко й Бобровицький. — Спокійно! Знімаю. З вас десятка. Ждіть фотокарток».

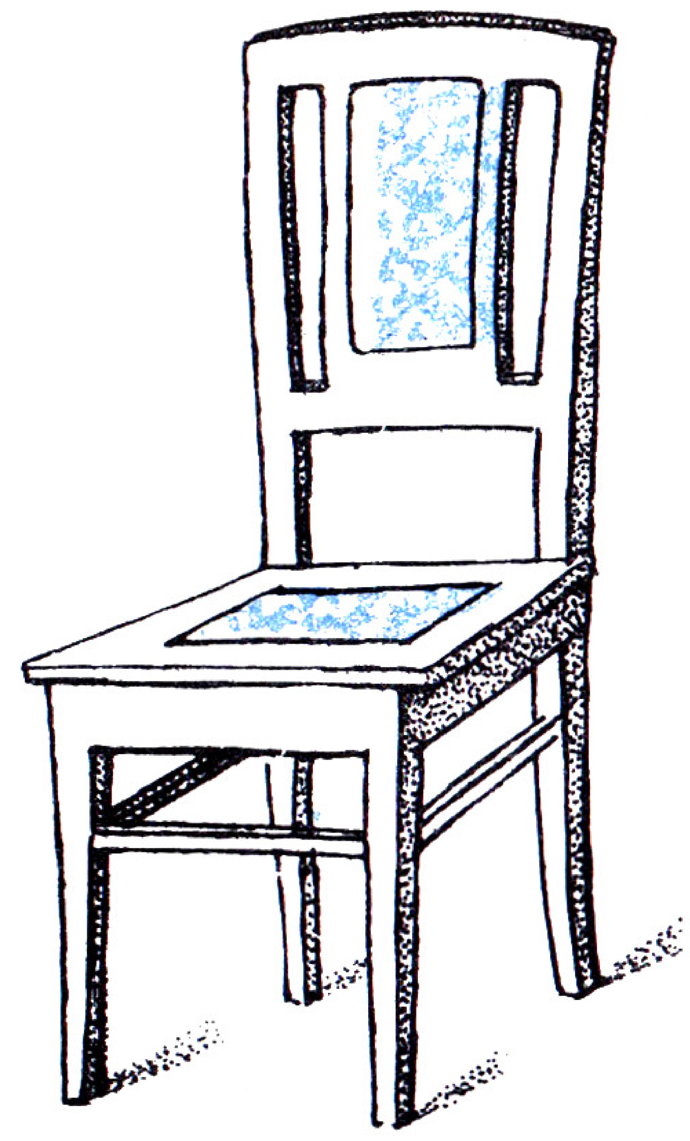
Трофеї походу: 20 тисяч карбованців в кишенях Кальченка — Бобровицького і ні грошей, ні фотокарток в кишенях одурених школярів.

Є підстави гадати, що цей похід закінчиться тюрмою.

Кальченко і Бобровицький, зробіть приємну посмішку!

ТРИ ЗАПИТАННЯ

ДИРЕКТОРОВІ КИЇВСЬКОЇ МЕБЛЬОВОЇ ФАБРИКИ ім. БОЖЕНКА тов. ФРОЛОВУ.

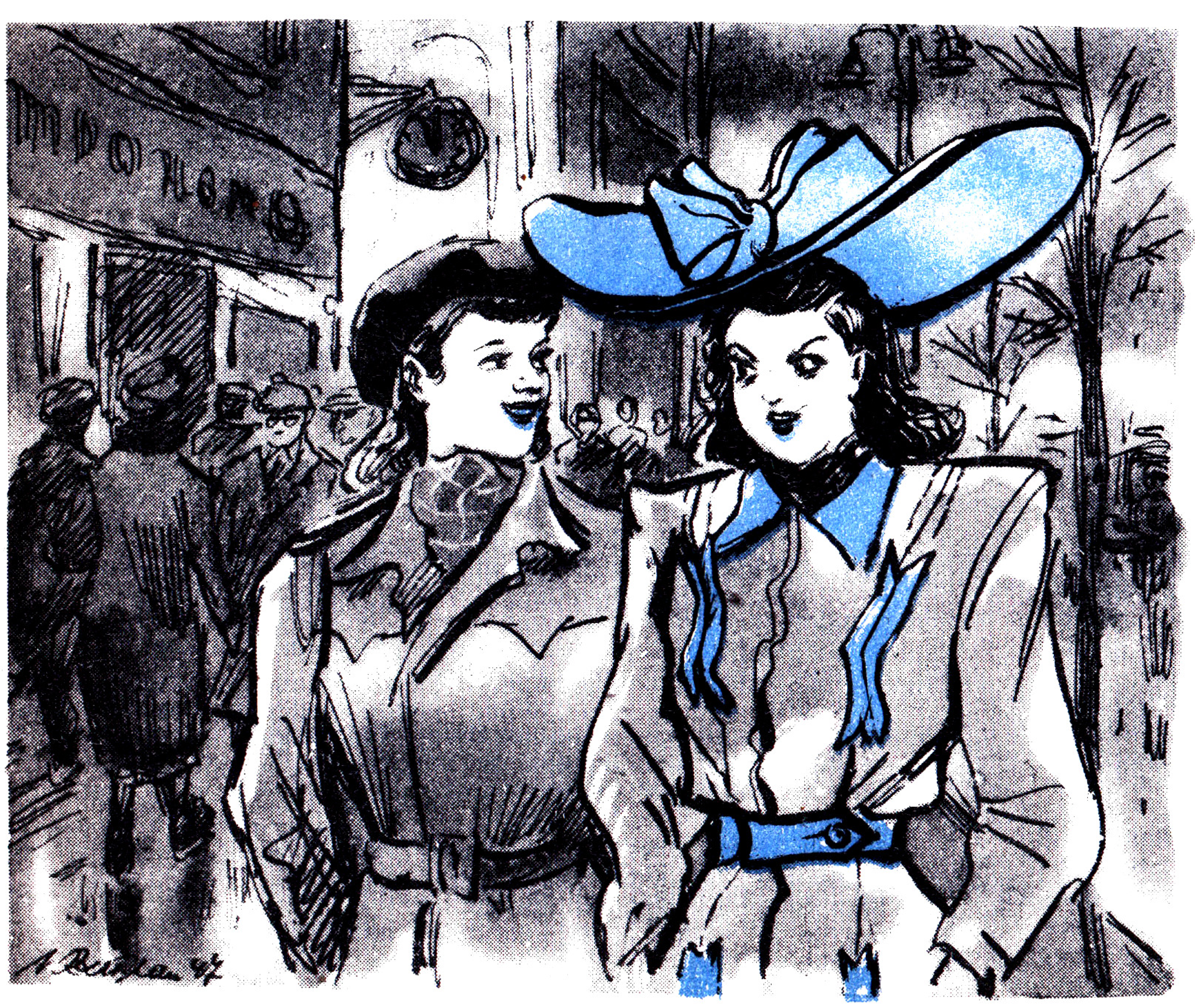


Запитання перше: Чим пояснити, що керована вами фабрика, яка випускала в минулому хороші меблі, випускає тепер в основному меблі для меблі?

Запитання друге: Чи відомо т. Фролову, що дуже ефектні на вигляд стільці (див. малюнок) з маркою керованої ним фабрики не витримують марки й ламаються при першій спробі сісти на них?

Запитання третє: Чи на такому ж стільці (див. малюнок) сидить т. Фролов? Якщо так, то ми йому не заздримо. На такому стільці *довго* не всидиш (курсив наш).

Мал. Л. Каплана



— Невже тобі не противно носити таку шляпу?
— Противно, люба, але що зробиш. Це остання закордонна мода.

НЕМОЖЛИВА ДИТИНА

Над дитячим ліжком раптом звелась голівка:
— Мамочко, ти спиш?
— Ні, дочко, не сплю.
— А я теж не сплю.
— Що тобі наснилось, доню?
— Нічого не наснилось... Я хочу щось запитати в тебе, мамочко. Ти не розгніваєшся?
— Питай, але коротко: вже давно пора спати і вже всі діти в усьому світі сплять.
— А де був дядя Саша?
— Ну, закордоном...
— А чого?
— Мав таку командировку.
— А нащо він привіз портфель таткові?
— Бо дядя Саша — татків приятель і тому привіз йому подарунок з-за кордону.
— А хіба в нас не продають портфелів?
— Продають... Та, коли хтось куди-небудь їде далеко, то, звичайно, привозить знайомим подарунки.
— А це дуже добрий портфель?
— Дуже добрий.
— А що в ньому добре?
— Усе в ньому добре... Чудесна шкіра, прекрасна робота. Це рідкісна річ.
— А чому, коли в нас учора були гості і дядя Саша подарував таткові портфель, то всі щось прочитали на портфелі і почали сміятися з дяді Саші? І дяді Саші було ніяково...
— Спи, доню, уже всі діти на світі сплять...
— Мамочко, а що таке «маде ін уесесер»?
— Нащо тобі це знати?
— А чому, коли вчора один дядя знайшов на портфелі, який подарував таткові дядя Саша, напис «маде ін уесесер», то всі почали сміятися з дяді Саші?
— Бо ці слова означають: «зроблено в СРСР».
— А чому ж дядя Саша купив цього портфеля закордоном?
— Тому, що спочатку закордон купив цей портфель у нас...
— А оті туфлі, що дядя Саша привіз тобі в подарунок, теж «маде ін уесесер»?
— Ні, то справжні закордонні.
— У них теж усе добре?
— Усе, дочко.
— І шкіра, і робота?
— І шкіра, і робота...
— А чому ж, коли ти сьогодні пішла в них по вулиці, то відклеїлись підошви?
— Тому, що цілий день ішов дощ.
— А коли йде дощ, то закордоном усе розклеюється?
— Не знаю, я там не була.
— А коли закордон розклеюється, то його можна склеювати?
— Не знаю, доню. Але спи, усі діти давно, давно сплять.
— Я спатиму, мамочко, але це зовсім нечесно — продавати чужим дядям те, що розклеюється...
— Добре, добре, тільки спи...
— Мамочко, а я ще хочу тебе запитати...
— Боже мій! Що тобі сталося?
— А одяг може скакати?
— От ще дурниця... Це вже тобі щось наснилось.
— Ні, не наснилось.
— Та хіба ж одяг може скакати? Адже він не живий...
— А чого ж, коли я вчора з тьотею Клавою пішла гуляти і пішов дощ, і тьотя Клава була в тому платті, що їй привіз з-за кордону дядя Саша, то це плаття, як закінчився дощ, раптом стало коротке, коротке — коротше, ніж на моїй ляльці, і тьотя Клава смикала його вниз, а воно підскакувало вверх, і всі люди сміялись, побачивши таке плаття, і казали, що це вона одягла моє плаття, а тьотя Клава плакала і казала, що воно підскочило... Хіба одяг скаче?
— Не всякий, доню.
— Тільки той, що з-за кордону?
— Ну що за дитина!.. Та дай же мені спати...
— А я не розумію, мамочко...
— Ну що, що ти не розумієш?
— З кого сміялися люди: з тьоті Клави чи з закордону?
— Боже мій! Неможлива дитина!..

Л. ПИСАРЕНКО.

ЗАДАЧА НА СТРОКИ

8 травня 1946 року Київський трест «Хрещатикбуд» склав договір з дирекцією друкарні «Радянська Україна» на відбудову 16-квартирного будинка по Червоноармійській вулиці № 86 й зобов'язався закінчити відбудову 1 вересня 1946 року.

З 1 вересня строк переноситься на 1 листопада 1946 року. Потім на 1 травня 1947 року. Потім на серпень, вересень, жовтень, листопад без точно визначених чисел. І, нарешті (після розпорядження Ради Міністрів УРСР від 6 листопада й наказу № 459 Міністерства житлово-цивільного будівництва УРСР від 20 листопада), наказом № 344 по тресту «Хрещатикбуд» від 24 листопада остаточним строком названо 15 грудня. Далі в наказі йдуть 4 грізних пункти:

1. Начальникові... т. Альперту сконцентрувати... 2. Йому ж — подати графік... 3. Начальникові... т. Косому забезпечити... 4. Головному інженерові... т. Пінскер взяти під свій особистий нагляд.

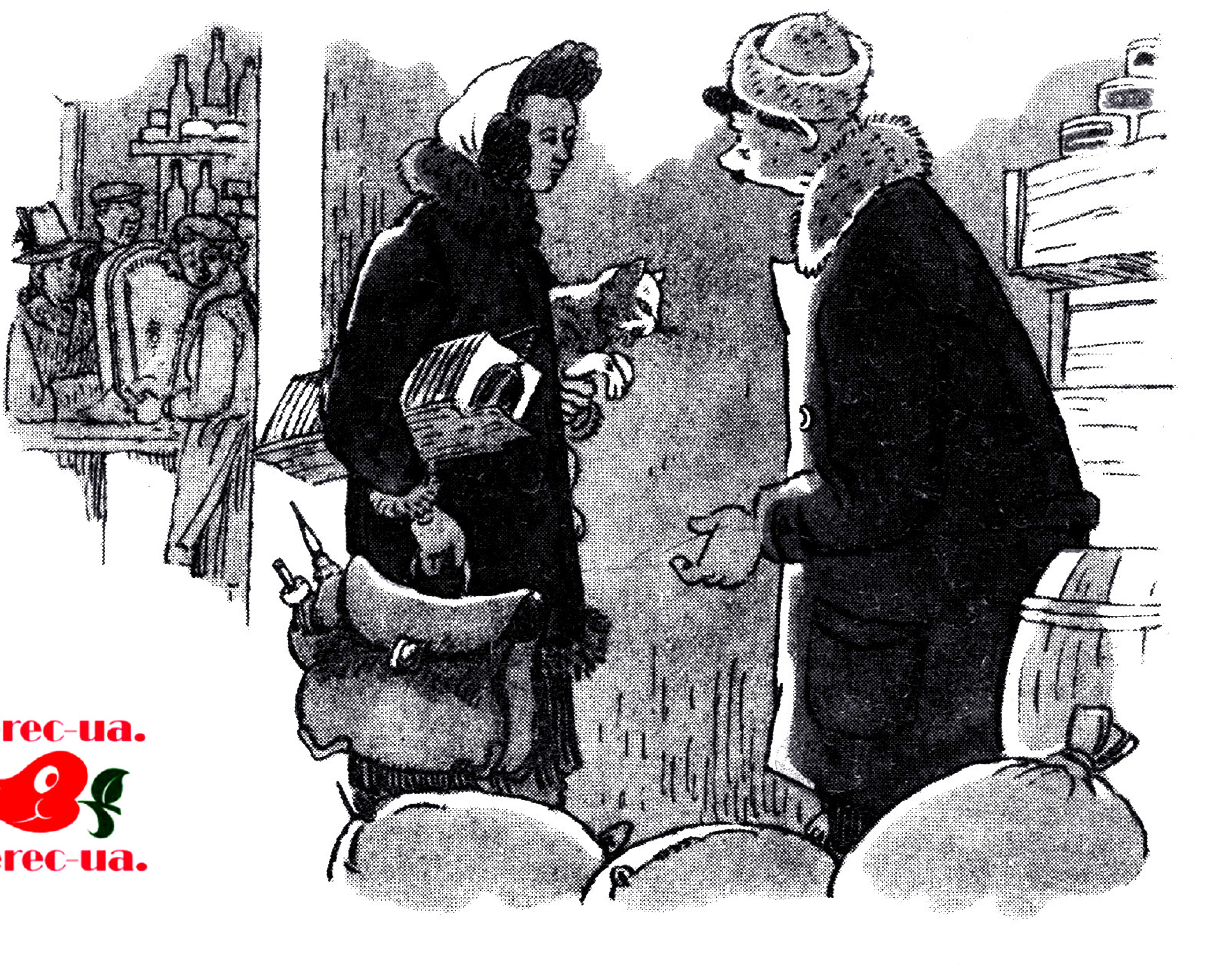
На які місяці 1948 року будуть перенесені строки, коли відомо, що:

I. Від початку будівництва до 1 листопада минув 571 день.

II. На будівництві, як і раніш, нічого т. Альперт не сконцентрував і графіка не подав; т. Косий нічого не забезпечив і т. Пінскер нічого під особистий нагляд не взяв.

III. Керівник тресту «Хрещатикбуд» т. Грабовський підписав наказ і забув про нього.

Мал. Бе-Ша



— Прийшла до вас пацюків знищувати.
— Ранувато, шановна, ранувато! В мене ще акт про нестачу не оформлений.

Київ перцю



ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

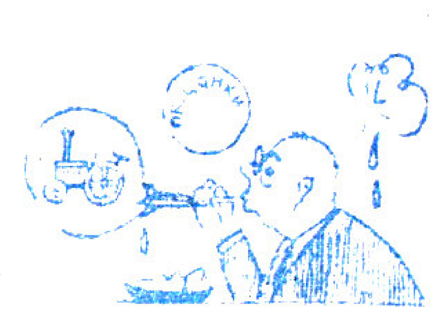
Ось невеличкий, але досить оригінальний зразок хірургічної ампутації, проведеної Міністерством охорони здоров'я УРСР. Операцію зроблено на цілому хірургічному відділенні залізничної лікарні м. Києва.

Відділення це міститься на другому поверсі одного з корпусів по вул. Артема, 44. Поверхом нижче містилася операційна, устаткована гостродефіцитною щілинною лампою. Містилася, бо тепер тут за розпорядженням міністерства створено «обласний лікувальний пансіонат» або по-простому — гуртожиток. Не вгаваючи, шумлять тут примуси. Щілинна лампа освітлює тепер смаження картоплі, підсмажування яєшні та інші гастрономічні операції мешканців «пансіонату».

Ампутувавши в нас операційну, міністерство, за одним заходом, ампутувало й нашу лікарнянську кухню. Перед нами постало тепер три проблеми: 1) Де взяти операційну? 2) Як годувати хворих? 3) Звідки запросити кваліфікованого хірурга, щоб ліквідувати наслідки цієї оригінальної хірургічної операції Міністерства охорони здоров'я УРСР?

П. ІЛЬЇН,
начальник залізничної хірургічної лікарні, інженер-майор адміністративної служби.

Доцент Д. ДУМБАДЗЕ,
зав. хірургічним відділенням лікарні.



ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чи відомо тобі, яку роль відіграє друкарська машинка в роботі технікумів механізації сільського господарства? Величезну роль! Коли в технікумі нема ніяких механізмів для вивчення і практичних занять студентів, друкарська машинка виконує напружену роботу, вистукуючи вимоги, запити, скарги на адресу Міністерства сільського господарства.

Так, принаймні, буває в нашому Стрийському технікумі на Дрогобиччині.

Ну, а міністерство? Міністерство відповідає: не хвилюйтесь, майте терпець. Буде вам і трактор, і інші машини, будуть і наочні приладдя. Головне — терпець!

Терпимо. Сподіваємось. І помаленьку здобуваємо нову спеціальність: сидимо у моря і ждемо погоди.

П. МАНЖУРОВ,
студент Стрийського технікуму механізації сільського господарства.



ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Прошу надрукувати таку загадку.

Із Ужгорода в Тячів прибув для вчителів гас.

Раз.

Одержав його Вурста — райспоживспілки голова.

Два.

Але не видав він учителям гасу і до цієї пори.

Три.

Куди ж поплив той гас — на базар чи до його квартири?

Чотири.

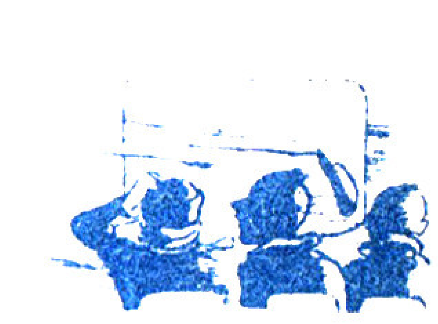
А в окрспоживспілці керівники собі безтурботно сидять.

П'ять.

І ми запитуємо їх і по цей час.

— Куди ж діває той Вурста гас?

Учитель Н. ОЛЕКСЕНКО.



ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Відгадай загадку: без вікон, без дверей, повна хата людей?

Підкажу: це і є клуб в окружному місті Воловець, Закарпатської області, в момент, коли там демонструють кінокартину.

Охочих посидіти в клубі, подивитись нову кінокартину у Воловці багато. Серед них і т. Ходанич — голова виконкому окружної Ради. Однак, про те, що у клубі ні вікон, ні дверей, — у нього своя думка. Був би фільм цікавий, а що простудишся на кіносеансі, — не біда: мистецтво вимагає жертв.

Г. ЛЕЩЕНКО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Гр. Власенко надіслав до Перця листа про те, що в ковалівській конторі зв'язку (на Полтавщині) систематично затримують розсилку кореспонденцій адресатам.

Як повідомило редакцію Управління уповноваженого Міністерства зв'язку СРСР при Раді міністрів УРСР, за затримку пошти сортувальника ковалівської контори зв'язку Коляду знято з роботи.

Начальникові контори тов. Черепу оголошено догану.

* * *

З приводу гуморески «На ловця і звір біжить», вміщеної у Перці № 19, начальник МВД Житомирської області полковник Шапошалов повідомив редакцію, що мисливську рушницю повернуто її власникові т. Ерліхману. На начальника райвідділу Попельнянського МВД Кузьміна накладено дисциплінарне стягнення.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 23(130) (на украинском языке). Підписано до друку 23.XII—1947 р. Стат. формат 72╳100 см. 1 друк. арк.

БФ 02531. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3820. Тираж 50.000 прим.

Мал. О. Козюренка



СЛУХАЛИ: Про роботу заводського клубу.

УХВАЛИЛИ:



...роботу поставити на ноги.